

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 189/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. marca 2013 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti S. s. r. o., S., zastúpenej advokátom JUDr. J. T., N., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 142 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 S 30/2012 zo 4. júla 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti S. s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. októbra 2012 doručená sťažnosť spoločnosti S. s. r. o., S. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného v čl. 142 ods. 3 ústavy uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 S 30/2012 zo 4. júla 2012.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

«Podanou žalobou zo dňa 28. 2. 2012 sa sťažovateľ ako žalobca na Krajskom súde v Prešove domáhal ochrany pred nečinnosťou Daňového úradu Prešov (ďalej len DÚ) ako orgánu verejnej správy podľa § 250t O. s. p. a požadoval preskúmať zákonnosť postupu žalovaného DÚ v konaní začatom upovedomením o začatí daňovej kontroly oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie marec 2011 pod číslom 735/320/13487/2011/Kr zo dňa 26. 5. 2011...

Krajský súd v Prešove uznesením sp. zn.: 1S30/2012-84 zo dňa 4. júla 2012 návrh zamietol.

Máme za to, že uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn.: 1 S 30/2012-84 zo dňa 4. júla 2012 vychádza z nesprávneho skutkového zistenia veci ako aj z nesprávneho právneho posúdenia veci a v dôsledku uvedeného postupu a rozhodnutia súdu boli porušené práva sťažovateľa:

- na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46, 2 hlavy, 7 oddielu Ústavy Slovenskej republiky, nakoľko napadnuté rozhodnutie je arbitrárne, vychádza z nesprávneho skutkového zistenia veci a nesprávneho právneho posúdenia veci, konajúci súd si nedostatočne vysporiadal s vecnými a právnymi argumentmi sťažovateľa a v konečnom dôsledku nesprávne aplikoval zákonné ustanovenia, ktorých súdny výklad v intenciách tohto rozhodnutia nemá oporu v zákone a v rozhodnutiach Európskeho súdneho dvora a nakoľko je napadnuté rozhodnutie v konečnom dôsledku nedostatočne odôvodnené a nakoľko deň vyhlásenia uznesenia bol v uznesení antedatovaný

- právo vlastníť majetok podľa čl. 20, 2 hlavy, 2 oddielu Ústavy Slovenskej republiky, nakoľko napadnutým rozhodnutím a postupom súdu bol popretý ústavou garantovaný princíp, že „vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu“ a sťažovateľovi nebola súdom poskytnutá ústavou a zákonmi garantovaná ochrana vlastníckeho práva

- právo na verejné vyhlásenie uznesenia a za prítomnosti sťažovateľa podľa čl. 142 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky...

Uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn.: 1 S/30/2012-84 zo dňa 4. júla 2012 nebolo vyhlásené verejne a nebol ani stanovený termín vyhlásenia uznesenia a zároveň sťažovateľ má podozrenie, že deň vyhlásenia uznesenia bol v uznesení antedatovaný. ...

Sťažovateľ má za to, že uvedeným postupom, došlo k porušeniu čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 142 ods. 3 Ústavy SR a to práva na spravodlivý proces a práva na verejné vyhlásenie uznesenia za prítomnosti sťažovateľa.»

Sťažovateľka „podľa § 26 zák. č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky žiada, aby sťažnosť bola prerokovaná prednostne a to z dôvodov, že sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu krajského súdu preskúmavajúceho nečinnosť správneho orgánu, kde je potrebné konať bez zbytočných prieťahov“.

Na základe uvedeného sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo spoločnosti S. s. r. o. na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky právoplatným uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn.: 1 S/30/2012-84 zo dňa 4. júla 2012 porušené bolo.

2. Základné právo spoločnosti S. s. r. o. vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky právoplatným uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn.: 1 S/30/2012-84 zo dňa 4. júla 2012 porušené bolo.

3. Základné právo spoločnosti S. s. r. o. na verejné vyhlásenie uznesenia podľa čl. 48 ods. 2 podľa čl. 142 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky právoplatným uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn.: 1 S/30/2012-84 zo dňa 4. júla 2012 porušené bolo.

4. Uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn.: 1 S/30/2012-84 zo dňa 4. júla 2012 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

5. Krajský súd v Prešove je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia v celkovej výške 269,58 €... na účet advokáta, JUDr. J. T... do 15 dní od právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovať v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietala, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 142 ods. 3 ústavy uznesením krajského súdu sp. zn. 1 S 30/2012 zo 4. júla 2012.

Podstatou námietok sťažovateľky je nesúhlas s právnym záverom napadnutého uznesenia krajského súdu. Sťažovateľka je toho názoru, že napadnuté uznesenie je arbitrárne, vychádza z nesprávneho skutkového zistenia veci a nesprávneho právneho posúdenia veci. Konajúcemu súdu sťažovateľka vytýka, že tento sa nedostatočne vysporiadal s jej vecnými a právnymi argumentmi a v konečnom dôsledku nesprávne aplikoval zákonné ustanovenia, ktorých súdny výklad v intenciách tohto rozhodnutia nemá oporu v zákone a v rozhodnutiach Európskeho súdneho dvora. Zároveň napadnutému uzneseniu sťažovateľka vytýka, že je nedostatočne odôvodnené a že nebolo verejne vyhlásené za jej prítomnosti.

Z čl. 127 ústavy vyplýva, že ústava rozdeľuje ústavnú ochranu základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany týmto právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy).

1. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť preto predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, pozri tiež nález sp. zn. II. ÚS 55/98 z 18. októbra 2001). Pretože v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecného súdu, v právomoci ústavného súdu bolo len posúdenie, či účinky výkonu právomoci všeobecného súdu (v danom prípade krajského súdu) vo veci sťažovateľky, t. j. prerokovanie a rozhodnutie o sťažnosti sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 1 S 30/2012 zo 4. júla 2012, sú zlučiteľné s citovanými článkami ústavy.

Krajský súd v odôvodnení uznesenia sp. zn. 1 S 30/2012 zo 4. júla 2012 okrem iného uviedol:

„Preskúmaním administratívneho spisu odporcu a jeho postupu vo veci daňovej kontroly vykonávanej u navrhovateľa za účelom oprávnenosti vrátenia dane z pridanej hodnoty dospel súd k záveru, že návrh navrhovateľa je nedôvodný. Ako vyplýva z vyššie uvedených informácií z administratívneho spisu odporca začal dňa 02. 06. 2011 daňovú kontrolu u navrhovateľa riadnym upovedomením o začatí daňovej kontroly dňa 27. 05. 2011 v súlade s § 15 ods. 14 zákona č. 511/1992 Zb. Od tohto dňa začal vykonávať potrebné úkony - získavanie potrebných dokladov, listín a informácií týkajúcich sa

oprávnenosti nároku navrhovateľa na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie marec 2011 deklarovany navrhovateľom v daňovom priznaní. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. daňovou kontrolou sa zisťuje alebo preveruje nielen základ dane, ale aj iné skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti. Nie je preto opodstatnená námietka navrhovateľa, že odporca môže kontrolovať iba zdaniteľné obchody, z ktorých si uplatňuje odpočet dane a kontrola ostatných zdaniteľných plnení je nad zákonný rámec. Podľa § 29 ods. 1, 2 a 4 zákona č. 511/1992 Zb., dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie. Správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov. Ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecnými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

V rámci dokazovania v súlade s § 29 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. požiadal odporca o medzinárodnú výmenu informácií žiadaný orgán v Maďarskej republike dňa 04. 08. 2011 a 10. 08. 2011. Za týmto účelom prerušil rozhodnutím zo dňa 18. 08. 2011 daňovú kontrolu podľa § 25a ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. do doby zistenia skutočností rozhodujúcej pre vydanie rozhodnutia a obdržania medzinárodnej informácie. Z ust. § 25a ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. jednoznačne vyplýva, že ak je konanie prerušené, lehoty podľa tohto zákona neplynú. Týka sa to v danom prípade všetkých lehôt určených zákonom č. 511/1992 Zb., teda aj zákonom stanovenej lehoty na ukončenie daňovej kontroly uvedenej v § 15 ods. 17 zákona. Z odpovedí medzinárodných dožiadaných informácií doručených odporcovi vyplynulo, že v prípade spoločnosti T. je táto informácia iba čiastočná a dožiadaný orgán poskytne ďalšie informácie po preverení prepravných spoločností. Je pravdou tak ako to uvádza navrhovateľ v návrhu, že podľa čl. 8 nariadenia Rady (ES) č. 1798/2003 o administratívnej spolupráci oblasti dane z pridanej hodnoty žiadaný orgán poskytne informácie uvedené v čl. 5 a 7 tak rýchlo, ako je to len možné, najneskôr tri mesiace po dni prijatia žiadosti. Z čl. 10 tohto nariadenia však vyplýva, že pokiaľ žiadaný orgán nie je

schopný odpovedať na žiadosť do konečného termínu, písomne okamžite informuje žiadajúci orgán o dôvodoch prečo tak neurobil, pričom uvádza, kedy podľa neho bude pravdepodobne schopný odpovedať. Ak žiadajúci orgán požiadaný odporcom v danom prípade nepostupoval podľa toho nariadenia, nemožno túto skutočnosť pripísať na ťarchu odporcu a vytýkať mu porušenie právnej povinnosti. Ku skutočnostiam tvrdným navrhovateľom, že dožiadania vykonané odporcom potvrdili, že predložené dôkazy preukazujúce uplatnený nárok na odpočet dane sú pravdivé a zdaniteľné obchody boli uskutočnené, súd iba poukazuje na vyjadrenie odporcu (ktoré zodpovedá obsahu administratívneho spisu), že v konaní naopak bolo zistené, že obchodní partneri navrhovateľa dožadovaní v konaní za zdaňovacie obdobie marec 2011 a I. štvrťrok 2011 podali negatívne daňové priznania, čiže je spochybnené, že deklarované obchody boli zrealizované. Týmito skutočnosťami a námietkami navrhovateľa sa súd nezaobrá, lebo je toho názoru, že uvedené námietky by mohli byť až predmetom preskúmania v prípade podania žaloby proti rozhodnutiu Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky v spojení s rozhodnutím správcu dane podľa § 247 a nasl. ustanovení O. s. p. Rovnako z toho istého dôvodu osobitne neposudzoval námietky, či odporca bol alebo nebol oprávnený kontrolovať aj iné zdaniteľné obchody za kontrolované obdobie, z ktorých si odpočet dane neuplatňoval. Navrhovateľ v konečnom dôsledku nešpecifikoval, o ktoré zdaniteľné obchody malo v danom prípade ísť. Pokiaľ ide o spoločnosti, ktoré boli predmetom medzinárodného dožiadania je potrebné zdôrazniť, že z dožiadania vyplýva, že súviseli so zdaniteľnými obchodmi navrhovateľa s právnickými osobami na území Slovenskej republiky W. s. v. o. a S., s. r. o. Na základe vyššie uvedených skutočností súd dospel k záveru, že postup odporcu vo veci vykonávania daňovej kontroly u navrhovateľa za účelom zistenia oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za mesiac marec 2011 je v súlade so zákonom a odporca nie je v predmetnom konaní nečinný.“

V citovanej časti krajský súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré návrh sťažovateľky zamietol. V dôsledku toho uvedený postup krajského súdu pri odôvodňovaní právneho záveru vo veci sťažovateľky nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Samotná skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej

neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojim vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tieto natoľko odchýlili od znenia príslušných zákonných ustanovení, že by zásadne popreli ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu napadnuté uznesenie takéto nedostatky nevykazuje a na meritórne preskúmanie uvedeného rozhodnutia ústavný súd nie je oprávnený.

S ohľadom na uvedené neprichádza do úvahy, aby ústavný súd namietané rozhodnutie krajského súdu mohol po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

2. Sťažovateľka v ďalšej časti sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (aby sa jej vec verejne prerokovala a v jej prítomnosti a aby sa mohla vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom aj vzhľadom na jednoinštančnosť konania) a práva podľa čl. 142 ods. 3 ústavy uznesením krajského súdu. Porušenie svojho základného práva vidí v tom, že napadnuté uznesenie nebolo vyhlásené verejne a za jej prítomnosti.

Keďže krajský súd v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) konal a rozhodol v rámci konania proti nečinnosti orgánu verejnej správy (štvrtá hlava piatej časti Občianskeho súdneho poriadku), ktoré predpokladá, že „súd rozhodne o návrhu bez pojednávania uznesením“ (§ 250t ods. 3 prvej vety OSP), je zrejmé, že k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sťažovateľky v označenom konaní krajského súdu vôbec nemohlo dôjsť.

Čo sa týka námietky sťažovateľky týkajúcej sa porušenia čl. 142 ods. 3 ústavy, a to verejným nevyhlásením napadnutého uznesenia, ústavný súd uvádza, že uvádzaný článok ústavy sa týka len verejného vyhlasovania rozsudkov. V predmetnej veci však bolo

rozhodnuté uznesením, a preto v danom prípade nemohlo dôjsť ani k porušeniu čl. 142 ods. 3 ústavy.

Nad rámec však ústavný súd uvádza, že podľa § 156 ods. 3 OSP vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením. Podľa § 176 ods. 2 OSP na uznesenie sa použijú primerane ustanovenia o rozsudku, ale za predpokladu, že ďalej nie je ustanovené inak. Z ďalších ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, konkrétne z § 168 ods. 1 a § 170 ods. 1 vyplýva, že uznesenie sa vyhlasuje prítomným účastníkom a súd je ním viazaný, len čo ho vyhlásil. Občiansky súdny poriadok teda predpokladá pre verejné vyhlásenie uznesenia splnenie dvoch podmienok, a to pojednávanie a prítomnosť účastníkov na ňom. Pri uzneseniach, ktoré neboli vyhlásené, platí, že je nimi súd viazaný okamihom ich doručenia. Z uvedeného možno vyvodit', že Občiansky súdny poriadok v ustanoveniach (pravidlách) upravujúcich uznesenia, ktoré sú vo vzťahu špeciality k ustanoveniam o rozsudkoch, pamätá na situáciu, že uznesenie nebude verejne vyhlásené (napr. z dôvodu neprítomnosti účastníkov na pojednávaní alebo z dôvodu, že sa vo veci pojednávanie vôbec nenariaďuje). V takomto prípade sa uznesenie doručí účastníkom konania. Keďže existencia týchto špeciálnych pravidiel vylučuje použitie ustanovení o rozsudkoch, nemožno na vyhlásenie uznesenia v konaniach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie, aplikovať § 156 ods. 3 OSP, tak ako to tvrdila sťažovateľka.

Ústavný súd z uvedených dôvodov odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti po jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

3. K namietanému porušeniu práva majetkového charakteru (základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy) ústavný súd poznamenáva, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie súčasne nevyplýva z porušenia ústavnoprocených princípov vyplývajúcich z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči

všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov, a jeho subsumpciu pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08). Keďže ústavný súd sťažnosť v časti namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 142 ods. 3 ústavy uznesením krajského súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie ďalšej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie majetkového práva, bolo už len nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami hmotnoprávneho charakteru a ústavnoprocenými princípmi z pohľadu ich možného porušenia.

Vychádzajúc z ustanovenia čl. 127 ods. 2 ústavy (podmienenosť a viazanosť rozhodnutia ústavného súdu o zrušení rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu orgánom verejnej moci predchádzajúcim vyslovením porušenia označeného základného práva, resp. práva a slobody) bolo bez právneho významu zaoberať sa návrhom sťažovateľky na zrušenie napadnutého uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. marca 2013